

MEMBRI FONDATORI

* N.N. Negulescu

- Inițiator prim, fondator și ex-director al Revistei Constelații diamantine.

- Inițiator prim, fondator și actual director/redactor-șef al Revistei Regatul Cuvântului.

- Director/Redactor-Șef al Revistei Sfera Eonică.

* Al. Florin Țene

- Membru al Academiei Americano-Române de Arte și Științe.

- Președinte al Ligii Scriitorilor Români.

Sumar

Adrian Botez, Recenzie Nevazut.....	4
Cezarina Adamescu, Omagiu lui Nichita...	5
Ion Pachia Tatomirescu, Poam scrisori.....	8
Viorel Baetu, amurg.....	9
Ionuț Caragea, Poeme.....	10
Daniel Tomas Moran, Poem.....	12
Corneliu Leu, Batista pe tambal.....	12
Eliza Roha, Eseu.....	13
Dorel Schor, Introducere în Iudaică.....	13
George Petrovai, Yasunari Kawabata	14
Corina Kiss, Interviu.....	15
Gh. Constantin Nistoroiu, Unde sunt.....	16
Eugen Evu, Psaltirea apocrifă.....	17
Valentina Becart, Poezie.....	18
Valerian Călin, Poezii	18
Paula Diana Handrea, Magia de Crăciun.....	20
Constantin Enache, Continentele se	21
Viorel Băetu, Amprenta genetică.....	23
Georgeta Resteman, Poezii.....	24
Eliza Roha, Despre eul lui.....	25
Elena Niculescu, Poezii	26
Livia Ciupercă, Stelian Țurlea.....	28

N.N. Negulescu, Reflexe eonice.....	27
J. Valery Popovici, Statuile dacilor.....	28
Al. Florin Țene, Petru Birou.....	31
Dan Lupescu, Ochiul frunză.....	31
Elena Buică, În pragul Anului Nou.....	32
Elena Mititelu, Poezii.....	32
Lumișța Scotnosis, Poezii.....	33
Laura Marinău, Rezonanțe creștine.....	33
Adalbert Gyuris Poezii rumene.....	34
Adalbert Gyuris Poezii.....	34
George Roca, Cum s-a născut	35
Adalbert Gyuris, Bunicul și caii.....	35
Georgeta Blendea Zanfir, Poezii.....	36
Adalbert Gyuris Ati auzit de	36
Adalbert Gyuris Strigatul de	37
Florentina Dalian, Zina.....	37
Livia Ciupercă, Povestea unui simbol.....	38
Jianu Liviu-Florian, Cantecele.....	39
Ana Mugurin, Istoricul literar.....	39
Nicolae Lielu Valerian. Poeme.....	42
Magda Buce Răduț, Expoziție de	42
Liana Saxone Horodi, Un nou roman.....	43
Ion Lilă, Cronică la.....	43

IONUȚ CARAGEA

Best friends

începutul este întotdeauna cel mai frumos moment
aș vrea ca viața mea să fie un amalgam de începuturi
reconstruite într-un monument
gravat de promisiuni
și de săruturi

am plâns când inima s-a frânt în două părți
eram proscris să băntui pe oceane
în mijlocul acestor hărți:
Ahab visând în hăul
gropilor Mariane

sfârșitul este întotdeauna cel mai trist
moment rămâi cu mici frânturi din
începuturi iar timpul lasă durerea ornament
ascunsă după măști și scuturite port
medalion
first end

Cer de nisip

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul
meu labirint urmărindu-ți firul, iubito,
pașii mi se pierd pe o plajă pustie
te mângâi cu un gând fugar, lacrimi se
aștern pe nisip castele de sare

te îmbrățișez cu un oftat îndelung
îmi rămân scoicile în palme le sărut
și îți sorb glasul furat de valul tăcerii
pânze de borangic îmi înfășoară sufletul
vierme păianjenul timp

cu ochii ciobiți de pumnalele stâncilor
răsărite din mare privesc cum apune
Soarele străin de tot ce-a trecut
îmi întind degetele uriașe și-l trag de
urechi zile liliputane

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul
meu labirint
urmărindu-ți firul, iubito, pașii mi se pierd
pe un cer plin de stele
te plimb în Carul Mare, pe Calea Lactee
până la Steaua Polară
Luna mirată

îmbrățișez coada cometei fugare
urmărindu-te prin găuri de vierme
ne jucăm de-a v-așt ascunselea prin
tranșeele negre
îți mângâi aripile de înger în Constelația
Fecioarei
spicul de grâu

cu sufletul istovit
am încălecat pe-un taur, tu pe-un scorpion
în centrul galaxiei mi-ai săgetat inima cu
dor de supernovă
îmi întind degetele boante, zbori cu viteza
luminii
praf și pulbere

Și câte ar mai fi de zis

revino să ne fugărim în holdele de grâu
răsare-soarele-răsare-apune dragostea
pe-obrajii tăi subțiri curgând lapte și miere
revino să te strâng cu brâul cerului pictând
pe fața ta de freamăt și suspine
revino să cântăm din mandoline

și chiar de brâul Maicii Domnului renaște
brâu de cosânzene în părul tău cernând fulgi de
culoare revino să te strâng de buze
să-ți suflu-n palme buburuze
a Făt-Frumosului mireasă

revino să ne fugărim în lanul de porumb
să fim din nou copii cu brâul vântului să te
opresc pentru o clipă c-un sărut să te-nroșesc

și câte ar mai fi de zis Lunii
ce ne privea mirată, mai ții minte?
ne fugăream comete prin lan de spice și de stele
și mă lăsai să intru-n lumea ta
de basme și fantasme

revino să mă scald în lacrima ta ce alternează
între tristețe și iubire fără margini

revino să ne depănăm gândurile tremurânde
și să schimbăm regulile timpului
ce nu mai știe să se-oprească revino să ne
fugărim în lanul de lucernă galbene flori
galbene ursit în palma ta norocul

și iar alerg și iar te prind de rochia-Sfintei-tale-
Marii

și iar vii și iar pleci și vii și morți suntem
ca doi copii frânți în miliarde de cuvinte
amuțite și câte ar mai fi de zis, revino să să ne
bucurăm de clipa ce ne-mpresoară cu amintiri
fuginde ce tot te uiți la mine tu, oglindă?

am fost și tânăr nu pot privi în spate

și câte ar mai fi de zis, dar cine să m- asculte...?
și mă opresc, cuvintele-s prea multe

Aripi de pești

*iubito,
m-ai învins și mă declar iubit
zâmbești filigran la colțul gurii de aur*

vântul îți bate în pânze valuri te poartă
departe ia-mă cu tine arată-mi
cum se înșeală o moarte

vârful corabiei taie marginea lumii în două
dâra de spumă rămâne ultima noastră
durere cerul ne-aduce solie din răsărituri
o rază noaptea sfârșită cu bine
soarele încă veghează

liniștea ne înconjoară vântul își trage suflarea
doarme bătrână și marea noi ne vom spune
povești țărnuț nu se mai vede zarea scurtată
cu mâna unde se-ascunde furtuna
poate în aripi de pești

Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă

10

toamna-i număra frunzele dezvelindu-i trupul sângieru
pe Eva am întâlnit-o la culesul merelor pădurețe
m-am îndrăgostit instantaneu când am văzut-o
mușcând din miezul cărnos al fructului
înghițeam și eu în sec mărul lui Adam

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
la prima atingere am simțit cum foșnește
din cap până-n picioare
săruturile mele tiptile îi făceau seva să curgă
mestecam ușor coaja înmiresmată
súdoarea ei avea gustul siropului de mere

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
încercam să-i ghicesc în palmă cât vom fi împreună
uite, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți
aici sunt două pliuiri, vom avea doi băieți
după aceea, cu voia lui Dumnezeu, alte miliarde
de gânduri de iubire prințând viață
în pântecul fiicelor tale hrânindu-se
din laptele sânilor ionatani...

toamna a trecut, culesul merelor la fel
Eva, cea pe care o știam, era rece
ca gheața primilor fulgi de zăpadă
topiți de lacrimile mele
frunzele-i ace îmi însângerau buzele

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, iubesc;
totul a fost doar un vis îngeresc

Fata din tablou

Cuvintele se
loveau de zidul
plângerii
ploaia se lovea
nebulă de geam
te iubeam
cu vocea mea
trăznet
cu sufletul meu
furtună
te iubeam

îți doreai
soarele și pe
strada ta
să ieși afară și
să aprinzi
tacticos o țigară
să mergi
liniștită și să te
lași privită
să fie lumea la
picioarele tale

cuvintele se
loveau de zidul
plângerii
ploaia se lovea
nebulă de geam
treisuteșazecești
cincidezilepean
cu vocea mea
trăznet
cu sufletul meu
furtună
te iubeam

Am rupt o foaie de hârtie...

dintr-un
oarecare caiet
am rupt o foaie
de hârtie după
ce am lăsat-o
plină de semne
am strâns-o în
palme cu ură
și mi-am
îndreptat
privirea spre
coș și parcă...
și parcă ceva
ca un foșnet de
frunze ca
strigătul unui
copac trecut
prin nu știu
câte fierăstraie
și prese și
parcă ceva îmi
punea
să nu mă
grăbesc
și-atunci... am
desfăcut încet-
încet
acel cocoloș de
hârtie
și... înăuntru
iubita mea
stătea
cu capu-ntre
genunchi
și plângea

Mă predau cerului

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n
cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi
lipsește înveșnicirea
unei femei

culcat la pământ cu
brațele-ntinse să mă
predau ochilor ei

Glezna unei metafore

nu vrei să mă cauți
prin sertarele
unei aduceri aminte
scrisorile în care-ți
spuneam
de străzile încurcate cu
alți trecători
scrisorile în care-ți
spuneam
de iedera timpului
umbrind ferestrele
viselor
nu vrei să știi cine sunt
și câte flori în poeme
ți-am dat
și câte virgule am șters
între așteptările
noastre
și câte cuvinte am
sărutat
până la glezna unei
metafore...

Urme

și tristețile sunt frumoase aduceri
aminte
de ce trăiești cu regretul altei vieți
în care toate zilele să fie senine?
te-ai plictisi de-atâta necuprindere
închide cerul în inima ta albastră!

dacă mi s-ar îndeplini o singură
dorință
aș vrea să mai plâng o dată în acele
dimineți
oglundindu-mă-n timpul ce a trecut și
n-o să vină
să simt pe inimă săruturi arse în
peceți
pe trup atingeri raze-de-speranță și
lumină

umbre izgonite de primul pas
al unui sărman proscris
într-o noapte tăcută în care fierbinți
îmi sunt dorințele
și lacrimile reci

de ce timpul respectă regulile impuse
de secunde?
de ce se sfarmă scoicile în fire de
nisip?
de ce clepsidrele sunt goale și
deșerturile pline?
de ce degetele îmi sunt rare?
de ce zboară gândurile
ca niște păsări călătoare, dincolo
de hotarele imaginației?

te iubesc, buzele mi se lipesc de
fereastră
ești undeva într-o lume de sticlă
acolo unde visurile devin realitate
și tot ce ne-nconjoară redefiniște
eternul paradis

îmi cresc aripi de molie în jurul
candelabrelor
m-aș da de trei ori peste cap, să mă
prefac în stafie
alintat la pieptul tău, sorbind apă vie
să locuim amândoi sub același cearșaf
făcând dragoste o veșnicie

și tristețile sunt frumoase aduceri
aminte
în momentul în care trecutul are
parfum de cuvinte
file răsfoite cu privirea în ceață, între
patru pereți
imobilizat într-un cărucior cu patru
anotimpuri
aceeași copilărie în care mai sper
că cineva de acolo de sus o să aibă
grijă de mine

și tot merg mai departe și mă topesc
în ultima cursă contra cronometru
sperând că la finis există
un tunel nepământesc
către tine

și fericirile sunt urâte aduceri aminte
când urmele sunt peste tot
pierdute-n surdină

Priveam

Priveam infinitul de la umbra sânelui tău,
pescărușii zburau prin mănunchi de fuior,
pe umărul stâng îți plana un cocor,
pe dreptul Soarele își trăgea răsuflarea.

Priveam liniștea serii în zâmbetul tău,
copilul de aur scăpăta încet spre nadir,
în jocul celest scufundă un vapor
în marea de-aramă.

Priveam cum levitezi în universul senzual,
zeița cuvântului banal ce devenise epopee,
mă desprindeam de trup în spațiu-atemporal,
în picătura de magie.

Priveam Luna scursă din lacrima ta,
de-un fir de păr atârna o petală de nor,
cădeam cu brațele deschise în cerul tablou
contemplându-mi himera.

Priveam răsăritul mângâindu-ți urmele
pașilor goi, vântul șoptea nisipului uitarea,
un val rătăcit mă săgeța cu săruturi de dor
scrijelindu-mi durerea.

Priveam și am rămas un veșnic privitor,
am fost actor și am rămas un simplu autor,
am fost al tău și am rămas al tuturor, un
solist, poetul autist.

Rendez-vous pe falezele eternității

bărbatul din tine se
iubește cu femeia din
mine
s-au spus multe
povești despre cei ce
ne locuiesc
dintotdeauna fără să
spună nimic
bărbatul din tine se-
mbată adesea, scrie
poeme,
filosofează, fumează,
visează
femeia din mine
iubește ploile
e plecată de-o viață la
cules de îngeri
și tot cu mâinile goale
își acoperă sânii...

mi-am petrecut o viață
prin elegiile morții
ispitit de de corbi, de
nevroze, de plumb
de mucegaiul florilor

și niciodată, dar
niciodată
n-am murit îndeajuns
astfel încât
femeia din mine să fie
liberă
să se-nâlnească pe
falezele eternității
cu bărbatul din tine

Iartă-mă, iubește-mă

*când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu bănuiam
cât de greu este să rămâi Om
atunci când ești singur*

zile și nopți, nopți și zile
au trecut peste tine, copile
când sunt mare...
nu am idee
cum să iubesc
o femeie

îi scriu c-o doresc
am zidit-o în muză
însă greșesc
vocea mea mă trădează
vocea mea o acuză
îmi răstignesc într-o poemă
cuvântul
și o iubesc tăcut ca și vântul
ce-ntoarce pagini și lasă iubiri
în paragini

*când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu bănuiam
cât de greu este să rămâi Om
atunci când ești singur*

Deschide ochii larg

Deschide ochii larg, corăbii se scufundă,
Din viața asta fadă mai trece o secundă,
Pe treptele mirării coboară o himeră,
Rămâne, în adâncuri, de-a pururi prizonieră.

Deschide ochii larg, e liniște pe mare,
Doar valuri rătăcite se zbat cu disperare,
Să nu le-nghită calmul umilei consternări
Când ochii mei albaștri sunt ale tale zări.

Deschide ochii larg, privirea să-ți ajungă
La zări de veșnicie - nu este cale lungă -
Și roagă-te la cer să plouă cu memorii
Pe care să le-adune în versuri autorii.

Căutându-te

departe și mult
prea departe
iluzii în carcera
timpului
atâtea forme
ale absenței
îmi bat la
porțile
închiderii-n
sine

departe și mult
prea departe
eternitatea deja
a trecut
în Care de foc
lăsând în urmă
pulgerea de
stele
spre care
privesc mereu
căutându-te

În altă viață am fost un râu

11

în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
câteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
câteodată se închidea în sine și
plângea
adesea o mângâiam unduitor

într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură

eram furios și pentru o vreme
n-am mai privit malurile
până când o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pământului
și s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie

a plutit o vreme
cât m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării

deseori iubita mea cântă
la miez de noapte
vrăjește pescarii

iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor

Inima mea ca o pasăre oarbă

îmi țin inima-n pumni ca pe o
pasăre oarbă
tu trebuie să ghicești în care-o
ascund
și va fi pe vecie a ta

nu ai nevoie de colivie lasă
fereastra deschisă
las-o să bată din aripi nu-ți fie
frică
nu va pleca

inima mea îți repetă
ca un papagal orb

pentru poarta unui sărut
nu există nici încuietore
nici cheie

tu îmi lași inima flămândă
să moară de singurătate
stând într-un picior

e primăvară iarăși
o altă pasăre venind de departe
își face cuib în sufletul meu
și orbește